

Hned tři věci najednou: hra, zábava a učení

Štěněčí školka

To bylo tak: Věra Maderová a její muž se před lety obrátili na naši psí školu s prosbou, zda bychom jim nemohli pomoci s uskutečněním Věřina životního snu: Měli jsme pro ni najít fenku krátkosrstého bernardýna. Řečeno, uděláno.

A tak měli svoji Yoko zvanou Mamutí víla. Někdy si ovšem počínala víc jako malý mamut než něžná víla. A tak u nás její „smečka“ nastoupila na krátký výchovný kurs.

Věra není nakloněna jen zvířatům. Je také zapálenou učitelkou na základní škole (jinak než se zanícením se takové povolání snad ani nedá dlouhodobě vykonávat), a co jde lépe dohromady než vtiskávání, výchova, děti a psi? To si také řekla Věra, angažovaně pracovala v jednom psím spolku a nakonec sama založila vlastní organizaci, aby své zkušenosti mohla předávat dál. Hra, zábava, společné rodinné zážitky a agility jen pro „radost ze zábavy“ jsou na denním pořádku od středy do soboty. Má práce zde ve psí škole se mezitím zintenzivnila a s mým časem to bylo stále horší.

A tak Věra převzala moji štěněčí školku. A právě o to by zde mělo jít. Veselá a někdy pořádně divoká „banda“, která svým členům opakovaně dává důvody ke smíchu, ale také k zamyšlení. Na tomto místě bychom rádi vyprávěli o našich zážitcích a historkách. Doufáme, že vám to přinese tolik radosti jako nám a že se také občas dostaví nějaký ten „aha - efekt“.

Od nynějška je tedy každý týden mým cílem cvičiště, kde si hrají štěňata.

A abych tam nemusela úplně sama, našla jsem si milý doprovod: Gizmu, malé štěně křížené čivavy, která se k nám dostala řízením osudu. Její maminka uhynula při porodu a naším úkolem bylo jí s přispěním psí chůvy pomoci do života. Něco takového vás samozřejmě se psem neobčejně sváže. Můžeme se na sebe navzájem spolehnout a to je předtím, než člo-

vek vůbec začne navštěvovat štěněčí školku, velmi důležité. Vazba mezi psem a člověkem musí být silná.

Aby nenastal příliš velký zmatek, seznamuje se malá Gizmo s ostatními psy úplně pomalu, krůček po krůčku. Nejprve jen nahlédneme přes plot. Když Gizmo vyvolá velké pozdvižení a údiv, pustíme do seznamovacího výběhu raději jen několik psů. Přirozeně následuje velké „haló“ a ne jeden zamilovaný pohled.

Zvláště ze strany lidí, kteří jsou vesměs okouzlení vstřícnou maličkou psí dárou. Její velikost s sebou samozřejmě přináší stále nebezpečí, které stabilnějším štěňatům nehrozí. Bez empatie, myšlení dopředu a někdy také bez přímého zásahu a vyslovení jasného NE při setkání s příliš velkými divochy se při tom nelze obejít. A teď k nám smí přijít Yoko! Myslím, že to je ten největší milovník štěňat, jakého znám. Úplně je vidět, jak se jí v jejích velkých očích objevila srdíčka. A podle toho také zachází s Gizmo. Opatrně kolem ní čichá - a už je beznadějně zamilovaná. Na místě je ochotna tu malou adoptovat. Jejím ostražitému pohledu nic neujde, a jakmile zaznamená nebezpečí, hrozící její chráněnce, projeví

Hned tři věci najednou: hra, zábava a učení

se jako ochránkyně a utěšitelka. Věra při tom samozřejmě musí stále mít jedno oko na Yoko, aby to se svou péčí nepřehnal. I tady je potřeba rozhodná síla ze strany člověka. Protože to nejdůležitější u takových setkání štěňat je, že my lidé zůstaneme jejich šéfové, kolem kterých se všechno točí.

Možná se teď bude někdo ptát, co vůbec dospělí psi hledají ve štěněcí školce. Nu, štěňata se přece nepotřebují učit dobře vycházet jen se svými vrstevníky. Vyžadují také vzory a vedení dospělých, dobře socializovaných zvířat. Ve školce jsou přece také učitelky, to je snad logické, ne? A právě proto je tady s námi Yoko a další milí psi. Ti psi přirozeně musí na 100 procent poslouchat své majitele a být spolehlivě ovladatelní v každé chvíli a situaci. To již vyžaduje pořádný kus práce. A nyní nesmím zapomenout pustit ke slovu spolkovou „vicešéfku“ (psát ovšem musela Věra - tak daleko Yoko ještě není): Jsem fenka bernardýna Yoko von Bärlo - Hof. Když jsem se nastěhovala do svého nového domova, bylo mi 7 měsíců, teď mi je už 6 let. Moje lidská smečka byla opravdu fajn a splnila mi mnoho přání. Ale na

obou stranách docházelo také občas k nedorozuměním a malým problémům. A stejně jako všichni psi mé velikosti jsem těžko nacházela partnery ke hrám. To se nelíbilo ani mým majitelům, a proto jsme začali navštěvovat psí školu. Tím jsme se vrátili zpátky k našim „zprostředkovatelům“ a cítili jsme se u Novákových dobře a v povolání rukou.

Od té doby se zásadně změnil můj život, protože moji lidé tvrdě zapracovali na sobě a důsledně na mně. Na cvičišti jsme pak všechno naučené mohli použít a vyzkoušet. Byla to krásná zkušenost pro nás všechny. Věra při tom přišla na to, co je pro mě to pravé. Mám totiž výrazný pocit zodpovědnosti za své „spolupsy“ a zvláště ráda mám štěňata.

Šli jsme novými, vlastními cestami, a sami jsme založili náš spolek. Za uplynulý čas jsem na cestě do dospělosti doprovázela více než 60 štěňat a zažila při tom tolik radosti, že jsem tím nakazila i ostatní. Pejsek haskyho Robbie byl v deseti týdnech prvním štěnětem, které mi bylo svěřeno. Na cvičišti agility dnes tvoříme fantastický tým. My čtyřnožci totiž máme s vámi lidmi jedno společné: potřebuje-

me přátele do nepohody. Takové, kteří rozumějí naší řeči a sami jí mluví. Přemýšlejte o tom někdy!

Vaše Yoko
A v tom má Yoko více než pravdu. Neboť nejhezčí skupina štěňat ze setkání nebude mít nic, pokud nebude v pořádku vedení. A to může být jen tehdy, mají-li lidé dostatek znalostí o psím chování a komunikaci. Jinak hrozí nebezpečí, že zasáhnou příliš brzy a tím zabrání správným zkušenostem, kterým se pes mohl naučit. Na druhé straně zásah, který přijde příliš pozdě, může mít fatální následky. Často se jedná o klíčové rozhodnutí na hraně, ale tak to v životě často chodí. Řešení? Komunikovat a stále se učit! Navíc samozřejmě nestačí, že my budeme rozumět svým psům. My musíme být také srozumitelní pro ně. U „Hbitých tlapek“ si s tím člověk nemusí dělat starosti. Naštěstí, protože všude tomu tak není. Spokojení, zjevně vyčerpaní a o pár přátel bohatší opouštíme po tomto dni naši herní skupinu, k velké lítosti Yoko, která nás propouští jen nerada. Koneckonců nestává se každý den, aby se mezi „Hbitými tlapkami“ objevilo tak nepatrné stvoření. Ale vždyť ještě není všem dnům konec... *M. Nováková*